

прага. Така минала нощта и слънцето изгръло.

Било лѣто, имало много мухи. Тѣ кацали на рояци по лицето на успалия се Назаръ. Не се стърпѣлъ той, вдигналъ ржка и като си плѣсналъ лицето — цѣла шепа убити мухи се разпилѣли край него.

— Я, учудилъ се Назаръ. — Колко много мухи убихъ!

И започналъ да ги брои. Броилъ,броилъ, сбъркалъ.

— Нѣма защо да ги броя, — казалъ той, — сигурно сж повече отъ хиляда! Виджъ ти, какъвъ герой съмъ билъ, пкъ азъ да не зная. Съ единъ замахъ хиляда убихъ! Мога, значи, и безъ жена си.

Станалъ той, намѣрилъ отнѣкжде една ръждива сабя и отишелъ при попа.

— Отче, благослови ме! Азъ убихъ хиляда съ единъ замахъ! Запиши нѣкжде тоя мой подвигъ.

— Благославямъ те! — казалъ попътъ, и само да се пошегува съ него, написалъ на една дъска:

Храбриятъ Назаръ не познава страхъ, хиляда убива съсъ единъ замахъ!

— и я далъ на Назара. Той я

прикачилъ съ дълга връвъ на гърдитѣ си, препасалъ сабя, възседналъ едно магаре и тръгналъ да пжтува.

*

Излѣзълъ отъ селото. Поелъ дългия пжтъ, безъ да знае накжде. Но като повървѣлъ малко, дострашало го. Започналъ да гали магарето, да му подвиква, дано прогони страха. Но Назаръ викалъ така силно, че магарето се изплашило, заревало и се понесло по пжтя съ все сила. Птицитѣ се разлетѣли, зайцитѣ се разбѣгали изъ хресталацитѣ, жабитѣ се цамбурнали и скрили въ водата.

А когато магарето навлѣзло въ гората, Назаръ се изплашилъ още повече. Струвало му се, че задъ всѣки хрестъ, задъ всѣко дърво дебне звѣръ, че ще излѣзе и ще го разкъса. Завикалъ съ все гърло. Ревѣло и изплашеното магаре.

Въ това време срещу тѣхъ яздилъ селянинъ отъ съседно село. Той чулъ дивия ревъ, разтрепералъ

се и спрѣлъ коня.

— Това не може да бжде друго, освенъ разбойници! — рекълъ си той.

